

LIBRIS

We know
books

Ioan Usca

Colecționara de coșmaruri

Alexandria
Publishing House

Corector-editor: Loredana Moroșanu

Foto copertă: *Missed calls*, Alice Drogoreanu

Comenzi online: www.librariilealexandria.ro

© 2018 Alexandria Publishing House

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Alexandria Publishing House

Str. Mihai Viteazu, Nr. 23, Suceava, 720059

alexandriapublishinghouse@gmail.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

USCA, IOAN SORIN

Colecționara de coșmaruri / Ioan Usca. - Suceava : Alexandria Publishing House, 2018

ISBN 978-606-8793-33-7

821.135.1

1.

Oana se afla de trei zile pe litoralul bulgăresc și, tot de trei zile, petrecea singură pe plajă, lungită sub o umbrelă generoasă și privind la ploaia care nu se mai sfârșea, părând că marea și cerul sunt o singură masă compactă de apă.

— Futu-î! — rezumă ea simțămintele ce-o încercau, influențată în exprimarea sintetică și de-un celebru scriitor contemporan.

„La Bran, am leșinat de la tămaie, aici, mă uit cum plouă, iar dacă aş porni-o cu jeepul, mai mult ca sigur că aş intra în cine ştie câte garduri, iar apoi ar trebui să le plătesc ca bune!...”

Adevărat, privitul ploii de pe plajă nu era singura opțiune, în caz de vreme nefavorabilă. Ceilalți turiști cazați în hanul *Parfumerul nădușit* aleseră să rămână în restaurant, uitându-se la peștii din acvariu.

„Să vii la mare ca să te holbezi la un acvariu! De fapt, eu ce fac altceva decât casc gura la cenușiul stihilor?...” Aproape fără să-și dea seama cum i se mutară gândurile, Oana porni să construiască începutul unui roman: „*Ploaia cădea neconținut peste oraș, străzile devenind de-un gri mohorât, bizar. Anatol se strecura, îndesat într-un fulgarin ponosit, printr-un cartier rău famat. Era pentru prima dată când mergea într-un astfel de loc, promiscuitatea atrăgându-l destul de puțin. Totuși, ceva se petrecuse în lăuntrul său, astfel că acum pășea hotărât. Deodată, un individ țâșni dintr-un gang și-i înfipse un jungher în gât...*”

— Deșteaptă mai sunt! — gândi autoarea cu glas. Ăsta era per-

sonajul principal și eu îl lichidez înainte de-a încheia primul paragraf... Acum, ce fac cu el? Ar putea veni Dragoș, să elucideze crima, sau Anatol ar putea deveni un duh care să-i bântuie pe răufăcători... Oare să scriu o carte cu fantome?... De fapt, eu sunt autoarea... Pot să nu-l omor. În sfârșit, mai văd eu. Să țin minte imaginea cu *griul mohorât și bizar!*...

Cum se poate observa cu ușurință, gândurile Oanei erau incoerente, haotice, dacă nu de-a dreptul bizare. Nu doar ploaia ca de toamnă venită în primele zile ale lui August îi dădu această dispoziție maladivă, ci și iritarea din ajun, ce nu părea a se fi estompat. Mergând cu Sorin la un restaurant, altul decât cel de la parterul hanului în care se cazaseră, acela o nemulțumi profund.

„L-am rugat frumos să nu mai transpire, iar el a nădușit dinadins, ca să mă compromită! Parcă și hanul l-ar fi ales ca o aluzie... *Parfumierul nădușit*... Ce nume! De fapt, atunci când nădușești te gândești mai degrabă la odorizante... Oricum, ca să transpiri ca un rinocer, când toată lumea se uită la tine, este direct nesimțire! Sau o fi diabetic?... Dar, dacă e bolnav, să stea acasă, nu să mă facă pe mine de râs!”

Nemulțumirea Oanei era, însă, una mai profundă. „Dacă-i aduci omului două sute de mililitri de cafea, ce rost are să-i trănțești două plicuri de zahăr? Oricui îi este evident că un singur plic este prea puțin, iar două, prea mult! Atâta de greu este să faci un plic care să conțină cât unul și jumătate din cele actuale?... Planeta de cretini! Acum, uite-l că nu vine să stea cu mine! Cică: e prea frig!... Că lui îi trebuie săli încălzite, ca să se poată da în spectacol cu transpirațiile lui! De fapt, mai bine! Decât să mă clopoțescă... Nimic nu face cum trebuie! Ieri i-am zis să-mi aducă compot de prune... Era atât de simplu să anticipeze că mă voi răzgândi și

că-mi voi dori compot de piersici! Cine-a mai văzut piteșteancă să râvnească la prune? În final, vine cu vișine! Abia m-am stăpânit să nu-i trag cu borcanu-n cap... Poate n-ar fi trebuit, totuși, să-l golesc la closet... Acum, asta e!”

Ploaia se înteti, în măsura în care aceasta mai era cu puțință, accentuându-se și starea de profundă indispoziție a femeii. La toate nemulțumirile sale se mai adăuga una, aceasta cântărind cel mai greu. Avu o noapte insipidă, cu toate că debutul acesteia fu unul promițător. Ajunsă în odaia hanului, după ce-i reproșă soțului întregul său comportament din acea zi și, în general, faptul că i-a mâncat ce-i mai frumoși ani, Oana adormi în curând, descărcarea nervoasă ostoid-o într-o măsură.

Visând, se făcea că anchetează o crimă abominabilă petrecută într-un așezământ sordid dintr-un cartier rău famat al unui burg mizerabil. Intrând într-un local oribil, își comandă o cafea infectă, pe care i-o aduse un individ respingător. O sorbi apatic, privind indiferent la pereții jilavi. „Sunt roși de *egrasie*...” – gândi, obținând un neologism *sforant*. Ar fi mâncat ceva, dar află că în tot orașul se servesc doar bucate repugnante, în ambienturi hidoase. „Mai am niște conserve” – își zise, după care alese să părăsească localul, la fel de insalubru precum era întregul burg. Ieșind în stradă, observase tardiv cele câteva siluete care o urmăriră tăcut, cu călcături line, de fiară feroce.

— Doamna îi caută pe autorii abominabilei crime din cartierul S? – întrebă un glas a cărui tonalitate vădea o ironie lugubră.

Până să se dumirească, Oana fu înșfăcată de câțiva indivizi mătahăloși și azvârlită într-o camionetă, ternă precum întregul oraș. Își reveni legată de-a latul liniei ferate, șase namile abjecte privind-o batjocoritor.

— Curând, va trece pe aici Rapidul de 13 și 13. După aceea, dacă-ți vei menține curiozitatea, vei afla explicația de ce cadavrul în discuție avea separate capul, trunchiul și picioarele...

„Dar, cum au ajuns părțile dezmembrate în așezământul din rău famatul cartier S? – încercă Oana să raționeze. Probabil, le-au încărcat în camioneta cu care m-au adus pe mine, transportându-le acolo...”

— Dacă te întrebi cum au ajuns resturile individului în cartierul S – făcu una dintre oribilele huidume –, află că nici noi nu știm. De fapt, orașul nostru este plin de psihopați, e posibil să se întâmple orice...

„*Plin de psihopați* este un eufemism... Eu am întâlnit **numai** psihopați aici” – își mai zise Oana, în vreme ce trenul se apropia șuierând, enorma siluetă metalică sporind din aburii vâscoși ai zilei cenușii.

„Impactul trebuie să fie imperceptibil, totul se desfășoară cu prea multă rapiditate – socoti victima, încercând-o un anume regret. De altfel, la ce să te aștepti de la brutele astea? La execuții rafinate?... Oare, *după aia*, mai simți ceva? Dacă da, ce anume? Dacă nu, ce folos că ai fost tăiat *în două, în trei, în câte-câți vrei?*... Principiul fundamental al lumii cred că este plictiseala...”

Ajunsă la această concluzie cu tentă filosofică, Oana văzu cu regret cum trenul ia o altă direcție, fiind deviat de un acar care nu avusese altă treabă. „*Avusese* cred că-i cel mai potrivit... Cum să zici? *Avu* sau *a avut?*”. Meditațiile livrești avură (sau *avuseseră*) rolul de a umple un gol, creat de impactul nimicitor așteptat, abătut în ultimul moment. „Poate o mai trece vreun tren... Numai să nu mă dezlege vreunul...” – mai gândi ea, simțind că o năpădește pesimismul.

Cu această tristețe în suflet, Oana se deșteaptă. „Încă un coșmar ratat!” – își zise. Apoi, observând că Sorin o privește atent, izbucni:

— Tu ce caști gura la mine? Dă-i drumul și fă un duș!...

2.

„În toate acționează o lege a complementarității. Lângă dulce trebuie picant, unei decapotabile roșii îi stă bine, spre a-și exalta strălucirea, pe gazonul de smarald, o știre pozitivă va fi mereu urmată de trei știri negative și tot așa...” – gândea Crina, tolănită într-un șezlong pe plaja însorită. Aflată într-o stațiune situată la doar 5 kilometri sud de cea în care se cazase romanciera Oana, jurnalista cea roșcată avu parte de o vreme complementară celei ce aproape o lichefiase pe scriitoarea cea încercănată, gândurile Crinei confirmându-se și din punct de vedere meteorologic.

„Sper să fie un concediu adevărat, nu doar literatură!” – își mai zise, pipăindu-și pe dată urechile. Cu nu prea mult timp în urmă, jurnalista fusese Elfă, într-o scriere, având urechi alungite și împodobite cu smocuri verzi. „Ce roman tâmpit!” – aprecie. „În primul rând, nu pricep de ce trebuie să le facă atât de lungi! Un ziar are opt, poate șaisprezece pagini, și tot nu-l citește mai nimeni. Darămite o ditamai cărțoaie! Ca să nu mai vorbesc de conținut... Dacă în romane sunt fabulațiile unor minți bolnave, la noi, în presă, este viață: delapidări, mitocăanii, violuri, accidente, probleme sociale... Ce-i drept, le mai născocim și noi! Altfel, de unde subiecte calde toată ziua bună ziua?...”

Inspirând cu mulțumire briza sărată, jurnalista ceru un cocteil și privi mulțimea care se foia pe nisip ori se arunca în valurile tumultuoase ale mării. „De pildă, poate acel tânăr subțiratic se va îneca... Imediat, eu aş scoate o știre de maximum 30 de rânduri,

în care, pe un ton lacrimogen, aş arăta cum familia îl aştepta nerăbdătoare pentru a-i sărbători împlinirea frumoasei vârste de 21 de ani. În ziarul de mâine, dacă nu apare altceva, s-ar putea complica puțin istoria, lansând supoziția că tânărul a fost asasinat de către un scafandru, plătit de amantul logodnicei sale... Un scriitor, plecând de la același fapt banal, s-ar pune pe-o ciorbă de două volume, plină de așa-zise analize psihologice, încrengături, micimi omenești și alte efecte ieftine. La urmă, iese că ăla, care s-a înecat de prost ce e, ar fi trecut de fapt prin nu știu ce drame, astfel că un fapt divers banal ar ajunge să fie situat sub acțiunea directă a Proniei... Și unii mai dau și bani ca să citească toate prostiile astea! Din fericire, fraierii sunt tot mai rari! Acum, ce-i drept, nici cu ziarele nu mă prea pot lăuda...”

Brusc, Crina decise să înoate până la geamandură și înapoi, astfel că intră în mare. „Cam așa este și viața noastră... Ne fixăm câte-un obiectiv, cum ar fi geamandura aia scorjită, doar ca să avem unde ne deplasa și de unde să ne întoarcem. Esența tuturor lucrurilor este nestatornicia! Și eu, în loc să mă bucur de concediu, sau ce-o fi însemnând șederea mea aici, caut mereu subiecte inedite... Să admitem că le-aș găsi. Le trântesc apoi în gazetă, pentru cei circa 40 de cititori ai mei, când, de fapt, dacă n-am șantaja câte-un politician ori n-am satisface vanitatea vreunei starlete, am putea închide șandramaua... Plus că mai vine și câte-un scriitorăș care-ți numără greșelile de ortografie, repetițiile, anacoluturile, pleonasmele, redundanțele – de fapt, astea-s tot repetiții! – și ce-o mai găsi el pe acolo. De parcă, la un rahat de 3000 de euroi pe lună, ar trebui să scriem ca Cehov!”

Terminând de înotat, roșcata prinse să-și adune lucrurile și se îndreptă către stațiune, cu intenția de a poposi într-o cafenea.

Descinzând în *Standard*, un bărbat o privi intens. Era Cal, un tip straniu, pentru care granița dintre munca de detectiv și activitatea infracțională fusese întotdeauna foarte fluidă, astfel că pe seama sa se croiră tot felul de legende, niciuna dintre acestea nefiind tocmai măgulitoare.

— N-am cerut *Campari*! – îi reproșă Crina ospătarului, dar Cal îi zâmbi de la depărtare de câteva mese, dând de înțeles că este plăcerea lui.

„Nesuferită manieră de agățat! Dar, în definitiv, mai am și eu cu cine trâncăni...” – își zise roșcata, în vreme ce bărbatul se recomanda.

— Cal. Detectiv Cal...

— În românește, numele n-ar fi unul tocmai onorant... – observă Crina.

— Onoarea, stimată doamnă, m-a preocupat întotdeauna într-o foarte mică măsură... – replică acela.

— Să înțeleg că ai o moralitate îndoielnică?

— *Îndoielnică* ar fi un eufemism! Totuși, nu trebuie să luați de bune toate cele ce-mi sunt atribuite...

„Ăsta se crede nu doar cuceritor, ci și celebru! Dracu' a auzit de el ori de ce anume i se atribuie sau nu...” – îi trecu femeii prin minte, apoi rosti:

— Ai o țigară? Încerc să le mai răresc, dar, la *Campari*, ar merge o țigară...

În vreme ce Cal îi întinse un pachet cu marca ei preferată de țigarete, femeia îi privi inelul pe care era gravat chipul unei elfe. „Să fie un semn? Abia mi-am amintit de trecutele întâmplări, când toți se legau de urechile mele... În plus, părea să știe și ce fel de țigări fumez”. Totuși, Crina nu făcu nicio referire la bijuterie ori la marca

țigaretelor, preferând să abordeze un subiect mai neutru:

— Și ce caută un detectiv într-o stațiune de pe litoralul bulgăresc, stațiune care, dacă se bucură de o oarecare notorietate, nu este defel celebră prin infracționalitate?

„Ce elaborat se exprimă! Cu asta trebuie să fiu atent!” – își zise Cal, după care răspunse coborând glasul:

— În curând, aici se vor petrece lucruri teribile! N-aș vrea ca, din nou, Gabriela să mi-o ia înaintea...

„Să fie și Gabriela aici? Știam că-și face niște analize... – se miră jurnalista, continuându-și apoi gândul: De fapt, dacă a mers Igor pe la ea, te poți aștepta la orice, că ăștia doi nu-s întregi la cap, nici fiecare în parte, nici luați împreună!...”

— Ce fel de lucruri teribile? – dori să afle.

— Încă nu pot spune nimic precis... Dar, te rog să ai încredere în instinctul meu de detectiv!

„Agăț ca un mitocan din filmele americane, îmi declară senin că are o reputație dubioasă, și-mi solicită apoi încrederea, după nici zece minute de conversație! *Ăsta știu că-i încă unul!*...”

— Mă rog – zise ziarista –, dacă se vor petrece evenimente deosebite ne vor găsi la locul potrivit... Te aștepți la vreun furt?

Cal schiță indignarea, dând de înțeles că furtul ar fi ceva minor pentru un detectiv cu renumele său.

— Viol?...

Un alt rictus sugera că, deși n-ar fi imposibil să intre în ecuație și violul, acesta ar fi un detaliu insignifiant.

— Atunci... – șopti roșcata.

— Da... – răspunse, la fel de încet, detectivul cel cu o moralitate incertă. Un șir de asasinate oribile...

— Un criminal în serie?... – îngăimă femeia.

—Nu. Un șir de asasini, veniți toți să-și satisfacă pornirile bestiale în această stațiune aparent banală.

„Dacă tipul nu-i psihopat, ar putea să iasă o chestie interesantă!” – își mai zise jurnalista și, rămânând să se vadă spre seară cu noua sa cunoștință, se retrase în camera sa de hotel.

3.

„Cafeaua de dimineață, vizita doctorului, analize, drumul până la bufet și, eventual, câte-un prieten care-și aduce aminte de mine. Cum ai lua-o, totul se desfășoară liniar. În romane, liniaritatea obosește, se merge pe mai multe planuri, cu revenirile firești. Dar, viața nu este un roman și cu atât mai puțin poezie!”.

După aceste gânduri, este lesne de presupus că Gabriela se plictisea în spital, noutatea momentului internării fiind curând anihilată de rutină, ieșirea la mici cumpărături în împrejurimi constituind partea cea mai palpitantă a acestei perioade.

Așa cum auzise și Crina, Gabriela se internase pentru efectuarea unor analize, astfel că jurnalista cea roșcată pusese la îndoială cuvintele lui Cal, conform cărora scriitoarea cea scundă s-ar afla pe litoralul bulgăresc.

„M-am oxigenat și eu ca să am de lucru! Am stat trei ceasuri să-mi fac părul ca Marilyn Monroe, și nici n-am unde să-l afișez. Baba din salon se gândește doar la jeleuri și la balurile din tinerețe, iar în vizită au venit doar dintre aceia care puteau sta și acasă, tot la fel de bine... Aș putea să-mi fac unghiile... Măcar că-i tot aia, mai trece vremea”.

Cerul noros făcea ca prin fereastră să pătrundă o lumină incertă. „Soarele se întinde peste pământ ca un ort... Poate scriu un poem. Dacă o să țin minte, că nu mi-a venit ideea să-mi iau creioane și caiet de matematică. Labiș, se zice, scria și pe șervețele, în birturi... Cum poți scrie altfel decât cu creion și pe foaie cu pătrățele, nu